

Bevezetés

A csőcselék ismét gyülekezett, a főtéren egyre nőtt a tömeg. A város minden részéből érkeztek látványra éhes férfiak elegáns kabátban, fényesre tisztított csizmában, nők napernyővel, fodros ruhában és mindegyikük úgy tett, mintha legalábbis színházi előadásra érkezne, nem pedig a szokásos vasárnapi kivégzésre. Javier félrehúzdott a templom lépcsőjére, szokott helyére és onnan nézte a készülő vérengzést. Láta, ahogy Joachim, a nyúlászú hóhér az emelvény alsó lépcsőjén ül és lassú mozdulatokkal feni a bárdját.

Már tudta, kik állnak majd az emelvényen. Egy pénzhamisító és három tolvaj, köztük Pedro, egyik kis barátja és Javiernek elszorult a torka, amikor az alacsony, vézna, kócos hajú csavargóra gondolt, aki most bizonyára ott zokog valahol a városháza pincéjében. Talán istenhez imádkozik kegyelemért, de Javier nagyon jól tudta, hogy isten nem létezik és ha mégis, nem fogja az idejét utca-kölykök védelmével tölteni.

Körülnézett és kitette maga elé ócska sapkáját, majd felvette szokásos koldulópózát. Hagyta, hogy az emberek lássák karjait és lábait, amelyeken világos rózsaszín vagy fehéres foltok éktelenkedtek, néhol formátlan, kemény tapintású daganatok duzzadtak a bőre alatt. Felfedezett a bal könyöke alatt egy újabbat, még kicsi volt, alig látszott, de tudta, hogy megnő majd, ugyanúgy, mint a többi. Néhányszor behajlította ujjait, amelyek hidegek voltak és zsibbadtak. Egy napon olyanok lesznek, mint a vak öregemberé, aki a város szélén él az árokban, vé-

kony, éles hangon énekel és ujjatlan, sebes kézcsonkjával tapogatja maga előtt az utat.

Megborzongott, néha legszívesebben üvöltve pattant volna fel, hogy elrohanjon erről a helyről. Mindegy merre, csak el ezektől a bámészkodó, magukat illegető, képmutatóan keresztet vető, de a vérszagra összegyűlő és a halált csillogó szemmel bámuló emberektől, el mostani életétől, de nem mozdult. Tudta, hogy nem menekülhet.

Egy idősebb, ezüstös hajú asszony néhány fillért vetett oda neki, gondosan ügyelve arra, nehogy közel mérészkedjen hozzá, kendőjével még arcát is eltakarta. Nem hibáztatta érte, pontosan tudta, milyen szagot áraszt és ezen az sem segített, hogy hetente lement a tengerhez, a kikötő alá és a parti homokkal ledörzsölte magáról a koszt, a betegség szagán ez sem segített.

Hangosan megköszönte az alamizsnát és felmérte, hogy ez bizony kevés lesz ahhoz, hogy ételt vegyen magának. Az asszony gyorsan arrébb ment és kerülgetni kezdte az álldogáló embereket, megpróbálva közelebb kerülni az emelvényhez. Nyilván kíváncsi volt, mi fog történni és az alamizsnával nyugtatta meg lelkiismeretét.

Javier néhány kivételével zsebre tette az érméket, majd lehunyta szemét, sápadt arcát a nap felé fordította és gondolataiba merült. Szívesen álmodozott, képzeletben beutazta a világot, amelyről nem sok fogalma volt. Leginkább úgy képzelte el, mint saját városát, csak színesebben, kedves, segítőkész emberekkel, gazdagok és katonák nélkül. Egy olyan helyet képzelte el magának, ahol nincsenek koldusok és szegények. Nem léteznek utcagyerekek és senkinek sem kell félnie a másiktól. Nincs betegség, különösen olyan, amelyikbe bele lehet halni. Nincsenek daganatok, fehér foltok, amelyeket hiába bökdös az ujjával, teljesen érzéketlenek maradnak és nem lebeg a szeme előtt a vak bolond öregember képe.

Képzeletében egy gyönyörű város utcáin sétált, szép gombos cipőt viselt, ugyanolyan szürke vagy fehér harisnyát, mint a korabeli fiúk és színes, díszes kabátot. Hosszú fekete haja frissen mosva, arcán mosoly, amely kivételesen őszinte és nem az odavetett fillérek megköszönéséhez felvett alázatos, szomorú, de hálás koldusmosoly.

Most éppen arról álmodozott, hogy egy keskeny ösvényen sétál fel a dombra, amely egy csillogó város fölé emelkedik. Amikor visszanéz a völgybe, gyönyörű, fehér falú házakat lát, a tetőkön színes zászlókat lobogtat a szél. A főtéren szobor áll, talán Szent Jakabé, talán nem, de biztosan nem akasztófa és a téren vásárra gyűlnek az emberek, nem kivégzést nézni.

Egy ideig csak nézi a várost, aztán továbbindul a dombtető felé, ahol gyönyörű fehérre meszelt falú ház áll. Nagy és kényelmes, az udvaron bővizű kúttal, hatalmas üveglapokkal, díszesen faragott kapuval, a pincében hordók tele borral, az éléskamrában szép darab sonkák lógnak. A konyhában fehérkötényes asszony dagasztja a tésztát és Javier szinte érezte a frissen sült kenyér illatát.

Kinyitotta a szemét, éppen idejében, hogy lássa a villogó szemű kis tolvajt, aki a sapkájában kotorászott az otthagytott fillérek után. Javier kezében egy szemvillanás alatt jelent meg a penge és a fiú úgy szökött arrébb, mint egy nyúl, hogy aztán eltűnjön az emberek között.

Talán néhány hónap múlva ez a fiú is ott fog állni az emelvényen és üvölt, ahogy a torkán kifér. Előbb-utóbb mindenki ott köt ki. Ha nem lenne beteg, neki is ez lenne a sorsa.

Felsóhajtott. Egy-két évvel ezelőtt ő volt a legtehetségesebb, senki nem volt a városban, aki ügyesebben mentsette volna le az erszények szíját és aki sebesebben tűnt volna el a környékről, ha megjelentek a katonák. Hosszú és vékony ujjai mindenre képesek voltak, de most már a

kés markolása is nehézséget okozott. Ujjai érzéketlenek voltak, de legalább még ott voltak a helyükön. Félte a kezeit, hitt abban, hogy egyszer majd csoda történik és meggyógyul. Ha jobbra fordul a sorsa, minden testrészé-
re szüksége lesz.

A tér egyik szélén, Javierhez egészen közel, hosszú fekete hajú, visszafogottan díszes szoknyájú, fülében aranykarikát viselő nő tűnt fel. Arcára pirosítót kent, ha-
ja elegáns kontyba fogva. A fiú szomorúan nézte. A nő úgy ment el mellette, mintha észre sem vette volna, de Javier egy pillanatra látta, ahogy arcvonásai megremeg-
nek. Ő volt az, Dorotea Gómez, vagy ahogy nevezték, Doña Dorotea, a helyi bordélyház tulajdonosa. Minden-
ki ismerte őt, Javier az átlagosnál jobban, ami nem volt meglepő, hiszen az anyja volt, aki tízévesen elkergette őt otthonról.

Akkoriban nagyon haragudott rá, még esküt is tett, hogy egyszer megöli ezt a ribancot, akit soha többé nem nevez anyjának, de az idő megszelídítette. Tudta, hogy anyja kardélen táncol, foglalkozásából adódóan minden-
kit ismer és ez bizonyos előjogokkal jár, de a kivételezett helyzetet igen könnyű elveszíteni és akkor földönfutóvá válik. A szokások szerint, ha valaki abba a betegségbe esik, mint Javier, amelynek a nevét sem mondták ki, hal-
lottnak számít, így anyja nem tehetett mást, mint hogy megszakított vele minden kapcsolatot, mielőtt a szom-
szédok vagy egyes türelmetlenebb vendégek holmi ér-
zelmesség miatt rágyújtják a házat.

Az utcára került és mivel semmihez sem értett, hát abból próbált megélni, amije maradt: a testéből. Bár a környék tele volt buzgó hívőkkel, akik szívesen ostoroz-
tak másokat erkölcsstelen viselkedésük miatt és vasárna-
ponként áhítattal hallgatták Lorenzo atya szavait, néhá-
nyan mégis hajlandóak voltak pénzt áldozni arra az élvezet-
re, amelyet egy fiatal fiú teste adhatott.

Sokat látott és hallott, még többet tapasztalt és meg lehetőségen jól keresett, mégsem volt elégedett. Megismerkedett az emberi kegyetlenséggel, képmutatással és hazugsággal, viszont megtanult lopni. Ez egy ideig hasznosnak tűnt, de amikor egy napon körülzért és rádöbent, hogy a csavargók közül egyre többnek hiányzik az egyik karja, elgondolkodott. Ha hirtelen bekövetkezik a csoda, amire vár, mihez kezd majd vele fél karral? Gyánította, gazdag ember fél karral is gazdag marad és egy kézzel is ugyanolyan jól lehet turkálni a színültig telt pénzes ládában, mint kettővel, mégsem kockáztatott.

A tömeg elcsendesedett, mert az emelvényen megjelent Joachim és mellette egy katona, aki nagy hangon közölte, hogy a mai napon négyen ismerik meg a törvény erejét.

Javier elhúzta a száját. A törvény ereje. A törvény, amely a gazdagokat védi és engedi, hogy egy kényszerűségből tolvajjá vált gyerekek levágják a karját, nem tűnt túl tisztességesnek, még kevésbé kereszténynek. A tömeg nem így vélte, elkezdődött a szokásos bekiabálás, némelyek a hóhért bíztatták, hogy ne legyen túl ügyes, hadd szenvedjen a kis nyomorult, aki elemelt tőlük néhány fillért, amelyet maguktól soha nem adtak volna oda. Már látta is, ahogy a katona felrángatja az emelvényre Pedrót, aki reszketve állt ott, könnyes szemmel, várva az elkerülhetlent. Szakadt, koszos ingét letépték róla és a katona letérdeltette, jobb karját kicsavarta és egy fatönkre helyezte. Amikor Joachim felemelte a bárdot, a tömeg elcsendesedett és Javier elfordította a tekintetét.

Csak az éles, fájdalommal teli sikolyt hallotta és a hirtelen feltörő zokogást, aztán a tenyerébe temette arcát.

Maga sem tudta, meddig maradt így, a következő sikolyokat alig hallotta és a tömeg kiabálása és füttyögése is alig jutott el hozzá. Gyűlölt mindent és mindenkit, ha